

Voorwoord

Maart 2017

Toen ik klein was, had ik enkele eenvoudige wensen. Ik wilde een hond. Ik wilde een huis met trappen: twee verdiepingen voor één gezin. Ik wilde om de een of andere reden een vijfdeurs stationcar in plaats van de tweedeurs Buick, mijn vaders trots en glorie. Toen ik wat groter was, vertelde ik iedereen altijd dat ik kinderarts wilde worden. Waarom?

Omdat ik het heerlijk vond om met kleine kinderen te spelen en omdat ik al gauw leerde dat volwassenen dat graag wilden horen. O, een dokter! Wat goed gekozen! In die tijd droeg ik vlechtjes, commandeerde ik mijn oudere broer en presteerde ik het om altijd, wat er ook gebeurde, op school hoge cijfers te halen. Ik was ambitieus, hoewel ik eigenlijk niet precies wist wat ik wilde. Nu denk ik dat het een van de meest nutteloze vragen is die een volwassene een kind kan stellen: wat wil je worden als je groot bent? Alsof je op een gegeven moment iets wordt en dat is dan dat.

Tot nu toe ben ik jurist geweest. Ik was vicevoorzitter van een ziekenhuis en directeur van een non-profitorganisatie die jonge mensen helpt een carrière te volgen die er iets toe doet. Ik ben een zwarte werkstudent geweest op een prestigieus, grotendeels wit college. Ik was vaak de enige vrouw, de enige Afro-Amerikaanse, in allerlei verschillende vertrekken. Ik ben een bruid geweest, een gestreste moeder, een diepbedroefde dochter. En tot voor kort was ik first lady van de Verenigde Staten van Amerika. Ik werd door de functie uitgedaagd en ze maakte me deemoedig, bemoedigde me en maakte me klein, en soms dit alles tegelijk. Ik ben pas net gaan verwerken wat er de afgelopen jaren eigenlijk is gebeurd, vanaf het moment in 2006 dat mijn echtgenoot het voor het eerst had over een gooi doen naar het presidentschap, tot waar we nu zijn. Het is me de tocht wel geweest.

Als je first lady bent, laat Amerika zich zien in al zijn extremen. Ik ben bij geldinzamelingen geweest in huizen die er eerder uitzagen als musea vol kunst, huizen met badkuipen van halfedelsteen. Ik heb gezinnen bezocht die alles kwijt waren geraakt in de orkaan Katrina, die in tranen waren en dankbaar omdat ze een koelkast en een fornuis hadden die werkten. Ik heb mensen ontmoet die ik oppervlakkig en onoprecht vind en andere – leerkrachten en echtgenotes van militairen en nog zoveel anderen – die me aan het lachen maakten en me vervulden van hoop en die gelukkig vergaten hoe ze me aan moesten spreken zo gauw we in de aarde van een tuin stonden te wroeten.

Ik ben opgehemeld als de machtigste vrouw ter wereld en neergehaald als een 'boze zwarte vrouw'. Ik heb die mensen willen vragen welk deel van die uitdrukking hen het meest stoorde: was het 'boos' of 'zwart' of 'vrouw'? Ik ben glimlachend op de foto gegaan met mensen die mijn echtgenoot op de tv voor de vreselijkste dingen uitmaakten, maar toch een ingelijste herinnering wilden. Op internet wordt van alles over mij in twijfel getrokken, zelfs of ik wel een vrouw ben. Een lid van het Congres heeft grappen gemaakt over mijn achterwerk. Ik ben gekwetst, woedend geweest.

Maar in de meeste gevallen heb ik geprobeerd dit soort dingen weg te lachen.

Er zijn heel veel dingen die ik nog niet weet over Amerika, over het leven, over de toekomst. Maar ik ken mezelf. Mijn vader, Fraser, leerde me hard te werken, vaak te lachen en me aan mijn woord te houden. Mijn moeder, Marian, liet me zien hoe ik voor mezelf moest denken en voor mezelf moest opkomen. In ons benauwde appartementje in de South Side van Chicago hielpen ze me samen de waarde te zien in ons verhaal, in mijn verhaal, in het grotere verhaal van ons land. Zelfs wanneer het niet leuk of volmaakt is. Zelfs wanneer het realistischer is dan je had gewild. Jouw verhaal is wat je hebt, wat je altijd zult hebben. Het is iets wat jij bezit.

Bron: Becoming, Michelle Obama, Crown Publishing Group, 2021